

[J. S. Foget.]

kan gøre, som han vil, kan give Justitsministeriet Direktiver, naar hans egen Person kommer i Fare, kan tage med rund Haand og dele ud til sine Protegeer af offentlige Midler, som sorterer under Ministeriet. Hvis dette tolereres, ja, hvor ender vi saa?

Ligesom det var Det frie Folkeparti, der maatte tage Initiativet for at stille Handelsministeren over for hans Ansvar med Hensyn til Diskontoforhøjelsen, saaledes er det igen os, der maa tage Initiativet, naar Landbrugsministeren forgriber sig paa en ham undergivet Kasse og krænker Landets Grundlov ved at øve Indflydelse paa Domsmagten her i Landet til egen Fordel. De Partier, der ynder at kalde sig den eneste Opposition her i Tinget, og som af Statsministeren har faaet Autorisation hertil, idet han har kaldt vort Parti for en Sekt, vil sikkert gøre uklogt i i Dag at holde Haanden over Ministeren. Vi venter i alle Tilfælde, at alle retsindige Politikere i denne Sal gaar med os i vort Forlangende om gennem en Rigsretstiltale at faa udmaalt Strafansvaret for de af Landbrugsministeren udførte Handlinger.

Da man har gjort alt, for at Tingets Medlemmer ikke skulde komme ind i denne Sag, som nu gennem utallige Retsmøder og ved to Retsinstanser er blevet vendt og drejet i juridisk Henseende, saa tvinges jeg til, som Grundlag for vort Forslag om Tiltale, at gaa visse Dele af Sagen igennem.

Den 19. Oktober 1934 rejste det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen en Kritik af Eksportudvalgets Administration. Efter Opfordring af Landbrugsministeren indgav det ærede Medlem den 22. Oktober en skriftlig formuleret Klage, da Ministeren ikke vilde tage en Paatale fra Tingets Talerstol til Følge. Ministeren undersøgte ikke Klagens Berettigelse, selv ikke efter at den skriftlige Klage var indgivet, men sendte den til Udvalget og — som der staar i Forordet til Svaret — anmodede Udvalget om snarest belejligt at fremkomme med en Besvarelse af de paagældende Klagepunkter. Om denne Adfærd udtaler Byrettsdommen:

„Da nu Tiltalte paa Opfordring af Ministeren indgav sin skriftlige, nøje specificerede Klage, kunde han paa Baggrund af den omtalte udbredte Uro og Misfornøjelse have ventet en Undersøgelse, men i Stedet blev der — uden at Tiltalte forinden fik Lejlighed til Forhandling — faa Dage efter givet en omfattende Redegørelse, som da ogsaa paa

visse Punkter bærer Præg af at være blevet til i Hastværk, ligesom den med Hensyn til hans Broder maatte føles som en Haan, ogsaa mod den Sammenslutning, D. L. K., som han og Broderen var knyttet til, og hvis Interesser han maatte anse sig kaldet til at varetage.“

Selvfølge var en saadan Anmodning fra Ministeren til Udvalget om at besvare Klagen yderst kærkommen, og Sekretær Høgsbro Holm fik travlt, thi allerede fire Dage efter, den 26. Oktober, blev den forelagt Landbrugsraadet, der gav Udvalgets Besvarelse sin Tilslutning. Ministeren giver ligeledes i et Forord Redegørelsen sin Tilslutning og erklærer at gaa ind for denne. Man ser altsaa, at Ministerens eneste Tanke er at faa Udvalget rensat for den Mistanke, hvortil det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen, som Ministeren skriver, maatte kunne give Anledning ved sine Udtalelser. Ministeren havde ikke fjerneste Interesse i at undersøge, om der var noget Grundlag for Klagerne. Med dette Forord er Tvivl udelukket: Udvalget selv havde udarbejdet Svar paa en Klage over Udvalget, og dette Svar gør Ministeren uden videre til sit. Redegørelsen blev tilstillet Tingets Medlemmer og Pressen, uden at man fandt Anledning til at give den Mand, hvem Svaret var udarbejdet til, noget særligt Svar eller Meddelelse om Redegørelsens Tilsynekomst.

Og hvad var da denne Redegørelse, som Ministeren her serverede for Tingets Medlemmer som en endelig Dom? Det var en Bunke af Urigtigheder og halve Sandheder iblandet enkelte Rigtigheder, men ogsaa isprængt Skældsord som „Sladder“, „Usandhed“ m. m. Og ikke nok hermed, samtidig serverede Ministeren en Historie for Offentligheden, der gik ud paa, at det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen havde underskrevet en falsk Erklæring, en Beskyldning, der savnede ethvert Grundlag, hvad Domsafgørelsen over „Social-Demokraten“ ogsaa beviser. Dette Regeringsorgan havde ladet sig forlede til paa Forsiden at udtale, at Jens Thomsen havde snydt Producenten. I Dommen herover udtales netop, at Redegørelsen fra Ministeren var formet saaledes, at Bladet maatte forstaa Forholdet, som Bladet havde udlagt det. En saadan Fremgangsmaade veg Ministeren ikke tilbage for at tage Ansvar for.

Da var det, det glippede for Ministeren, thi med et saadant fremragende Produkt mente han, han kunde dupere det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen. Det skete imidlertid ikke. Det ærede Medlem karak-